

Podél plotu přerachotil vlak.

„Tomu říkáš chleba?“ podivila se Piha a hodila po něm prozelenalou patku. V druhé ruce držela mokrou květovanou sukni.

„Jé, ty máš roztomilý kalhotky!“ nadchl se Adámek.

„Wednesday,“ přečetl červená písmenka na bílé bavlně. „Seš včerejší, dneska je čtvrtek.“

Pokrčila rameny, stáhla si okraj trika přes boky, mokrou sukni rozložila do trávy.

„To tady chceš sedět takhle?“ znepokojil se Vítek.

„A co mám dělat? Tobě to vadí?“

„Mně ne, já se mám na co těšit. Ale tady ke kolegům je to netaktní.“

„Prosím tě, buď trochu přejícnej. Víš, že by to byl dobrej námět pro papírkovej film? Jmenovalo by se to třeba: Proč byly kalhotky nejdřív smutné a pak veselé,“ zasníl se Adámek.

Pohlédla přes stůl na Jirku. Klopil oči k talíři, v zubech drtil kuřecí kosti.

„Jirko, chtěl jsi mi předvést toho létajícího ptáka,“ vzpomněla si.

Kývl, vstal, opláchl si dlaně u hadice, vyběhl po schůdcích.

„Jiříček se stydí,“ objasnil Adámek.

„Náhodou je to fajn kluk. Já ho mám ráda,“ podívala se významně na Vítku.

Usmál se na ni. „Vždyť my taky, že Adámku? Je to takovej náš plachej skautík.“

„Je jemnej a umí se hezky chovat, což vás pochopitelně dráždí.“

„Polil ti sukničku,“ připomněl Adámek.

Ze dveří domu vylétl bílý pták. Pravidelně řachtal a mechanicky zvedal dlouhá křídla.

„To je hezký!“ nadchla se Piha.

„Jenže pro film nepoužitelný. Nedá se odhadnout, kam vlítne,“ pomlouval vynález Vítek.

Ptáček trhavě obkroužil dům, pak se jeho pohyby zpomalily, malátně přistál vedle demižónu.

„Je tam voda, namočí se ti!“ vykřikla dívka.

Jirka seskočil do trávy, zvedl hračku, ořel si ji o tri-

ko. Křídla se ještě několikrát setrvačně pohnula, znehybněla.

„Zkus to z protější strany, ale bacha, ať nevlítne na trať,“ radil Vítek.

Tentokrát ptáček zamířil k plotu, těsně před ním se otočil, na zpáteční cestě ztratil výšku, dosedl přímo na schnoucí sukni.

Piha zatleskala, šla ho zvednout.

„Jak se jmenuje? Už jsi ho pojmenoval?“

„To mě nenapadlo,“ usmál se Jirka.

„Typická ženská, pro všechno chce mít hned jméno!“
křičel Adámek, aby přehlušil blížící se dunění.

„Je moc hezkej, ale měl bys ho pojmenovat, přece mu nebudeš říkat ptáku. Kde se natahuje?“

„Tady tou kličkou. Jestli se ti líbí, tak... já ti ho rád dám,“ dodal tiše.